

XXX
Danchert sen

Box

Syrachs XXVI. Cap. 1. = 3. v.

Vel den, som haber en dydelig Qvinde; Thi han leber deraf
end engang saa længe. En Huusraadig Qvinde er hendes
Husbonde en Glæde, og hun gjør hannem et deyligt, roligt
Lebnet. En dydelig Qvinde er en ædel Gabe, hun bliver
hannem giben, som frygter Gud.

Betragtet
Over

Den Kierligheds Ægte-foreening

Imellem

Det Velcædle Brude-Bar,
Brudgommen,
Ædle og Fornemme
MONSIEUR

Andreas Danchertsen,

Besornemme Kiøb- og Handels-Mand,
og

Bruden,

Den Gudsfrygtige og Dyd-ziirede Jomfrue

J D M F R U E

Diderica Sasmers

Da

i mange Hovstærede og Hovsornemme Venners Nærværelse
celebreredes

Deres Hoytidelige Bryllups = Fest

udi Brude-Huuset her i Bergen,

den 17de Novembr. 1763.

Opsadt til Gratulation

Af

Den gamle eenfoldige

Peter Sunde.

Imprimatur,
FRIDRICH ARENTZ.

Bergen, Trykt hos Kongl. Maj. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochert.

1843.

Seg er udygtig til at digte, skrive, siunge,
 Paa net Poetisk Viis, et Vers med Mund og Tunge;
 Min Hierne er for svag, min Alder skrobelig,
 Det jeg forhen har lært, gaaer mig nu slet forbi.

Dog bør jeg og i Dag mig som Client indfinde
 Med Vers om Egtteskab imellem Mand og Qvinde,
 Hvis Stifter er da den Tre- eenig sande Gud,
 Som udi Paradiis gav Adam selv en Brud.

Hun bar en Tomfrue skion af Adams Ribbeen skabet,
 I en uskyldig Stand Gud havde dem tilladet
 Det skionne Livsens Træ, Udodeligheds Frugt,
 Med all den Herlighed og Edens skionne Lugt.

Der skeede Vielsen, at de der copuleres,
 De der belignes til at bore og formeres,
 Indtil de hentedes hen op til Hummele n,
 Til større Glæde i sin Faders Huus og Hiem.

Mens Ach! Guds Billede, hvormed de bare prydet,
Da disse adle Kiøn sin Skaber ey har lydet,
Bleb ved det Syndefald forloret stammelig,
Og faldt ifra sin Gud til Slangens Løgn og Sdig.

Dog haber Gud igien saa Naadesuld oprettet
Den tabte Herlighed, og har sin Søn tilsettet
I Menestlig Natur, sit helligt Liv og Blod
Forliget os med Gud, med Fyldest, Pligt og Bod.

Da Egteskabet nu af Gud har stiftet bæret,
Saa har Guds Søn det og stadfæstet og bæret
Med sin Nærberørelse i Eana rigelig,
Med Gaver, og det der belsignet rundelig.

Mon Alderdommen kan Poeters Maade skrive,
Og giøre Brude-Vers, til Bryllup at indgibe?
ungdommen siger Nej, thi Kunsten stiger op,
Og er alt kommen til Parnassi høvste Top.

Endskiont jeg agtes ey, at kunde nogen lære,
Dog drifter jeg mig til Veldædere at ære,
Og vil nu, som jeg kan, min Skyldighed betee,
I det jeg disse Kiøm til Bryllup lader see:

Da FASMER-Nabnet er mig stedse udi Minde,
Og efter Skyldighed kom nyssen mig i Sinde,
At giøre Gammel-Dags Lykønskning, for jeg døer,
Til Brude-Parret, dog den er ey, som den bør.

Velædle Brudgom! Vedle Brud og Jomfrue! skion af Dyder,
Som borer af Gudsfrygtighed, og Eder bedre pryder,
End Perler og Jubeler, som ey bærer nogen Frugt;
Men Herrens Frygt og Dyder har i sig en herlig Lugt.

Ihi de Gudsfrygtiges Forjættelse vil komme
Saa vel til Eder, som til alle andre Fromme,
Forst her i dette Liv, dernest i Himmelen,
Naar som I Ebende seer Jers Herre, Gud og Ven.

I ere To, en Brud, som Begge ere kaldet
Af Brudgommen, som er Guds Son, Iers Lod er faldet
Da paa det skionnefte, I ere Lammets Brud,
Iførdt Kærfærdighed, en Krone skion for Gud.

Leb vel, fornøede, I Vedle Tegte-Mager!
I sand Gudfrygtighed, som Herren vel behager,
Der Eder har forseeet til Hellig Tegtestand,
Som og belsignet er af Jesu, Gud og Mand.

Hr. Brudgom! at I fik saa Dydelig Mandinde,
I længe lebe maa ved sliq Huusraadig Qvinde,
Bed Hende glædes I udi Iers yibets-Stand,
Hun er Guds Gabe/ sendt til Sin Gudfrygtig Mand.

Jeg onsker, at I her Forældres Haab maa glæde,
Til aret Alderdom belsignede fremtræde,
At I tilsammen vel min Alder obergaer,
Og, at af Dage mæt, I Saligheden faaer!

